Oğlan ve
Kurtarma
Güvercini
Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Kurtarma Güvercini

Aysel Banu YAVUZAL

Rüzgârlı bir cumartesi sabahı, oğlan amcasının çatı katına çıkan son merdivenleri tırmandı. Hardal sarısı yağmurlukluğu dalgalanıyor, kırmızı lastik çizmeleri her basamakta gıcırdıyordu. Üstünde gökyüzü geniş ve griydi, aşağıya yumuşak bir guk guk sesi süzülüyordu. Ağır kapıyı itip ışığa adım attı. "Amca Ramon?" diye seslendi, etrafına bakarak.

Amca Ramon ahşap bir kümesin yanında duruyordu; gri şapkası arkaya eğik, kahverengi tulumu toz içindeydi. "Hoş geldin, küçüğüm!" dedi, sıcak kahverengi gözleri gülümsemeyle kısılarak. "Gel, kurtarma güvercinlerimle tanış." Oğlan tel kafese baktı. İçeride yaklaşık yirmi güvercin kanat çırpıyor ve guk guk ediyordu. "Onlar sadece sıradan kuşlar," diye düşündü oğlan, çilli burnunu kırıştırarak. "Onlarda bu kadar özel ne var ki?"

Amca Ramon güldü. "Sıradan mı? Şunu izle." Kümes kapısını açtı ve bacağında kırmızı halka olan mavi-gri bir güvercin eline atladı. "Bu Pepper. Sürünün en akıllısı o." Pepper'ın boynu ışıkta yeşil ve mor parıldadı. Başını oğlana doğru eğdi, parlak turuncu gözleri meraklıydı. Oğlan yaklaştı ve kanadındaki beyaz lekeyi fark etti.

Amca Ramon oğlana küçük bir tohum torbası verdi. "Güvercinler sadece güzel kuşlar değil, akıllı yardımcılardır," dedi. "Kötü havada bile kilometrelerce uzaktan yuvalarını bulabilirler. Kurtarma güvercinleri mesaj taşır ve insanlara yardım eder." Oğlan avucuna tohum serpti. Pepper nazikçe gagaladı, pembe ayakları tenini gıdıkladı. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı, koyu kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bunu nasıl yapıyorlar?"

Amca Ramon Pepper'ın başını işaret etti. "Güneşi, yıldızları ve hatta dünyanın manyetik alanını pusula gibi kullanırlar. Ve yer işaretlerini hatırlarlar." Oğlan sürünün gagalayıp tüylerini düzeltmesini izledi; renkli bacak halkaları—kırmızı, mavi ve sarı—parıldıyordu. Bazılarının kanatları benekliydi. "Hiç de sıradan değiller," diye itiraf etti oğlan. "Harikalar!" İçinde sıcak bir saygı duygusu büyüdüğünü hissetti.

Aniden rüzgâr uludu ve kara bulutlar güneşi yuttu. Güvercinler çılgınca kanat çırptı, guk guk sesleri korkulu çığlıklara dönüştü. "Fırtına geliyor!" diye bağırdı Amca Ramon. "Onları sakinleştirmeme yardım et!" Oğlanın kalbi hızla çarptı ama dimdik durdu. Kollarını iki yana açtı, tıpkı amcasının öğrettiği gibi yumuşak bir sesle konuştu. "Şşşt, sorun yok, küçük dostlar. Biz buradayız."

Pepper oğlanın omzuna uçtu ve sanki anlıyormuş gibi usulca guk guk etti. Sürü biraz yatıştı, onu izledi. Amca Ramon düdüğünü çaldı—alçak, yatıştırıcı bir nota—ve güvercinler kümese doğru döndü. "Pepper'a güveniyorlar," diye fark etti oğlan. "Ve Pepper da bize güveniyor." Yavaşça kümes kapısına doğru yürüdü, kuşlar da arkasından zıplayıp kanat çırparak geldi.

Yağmur başladı, önce hafif, sonra daha sert. Oğlan kapüşonunu çekti, kıvırcık siyah saçları içeride güvendeydi. "Onları içeri yönlendir!" diye seslendi Amca Ramon rüzgârın üstünden. Oğlan kümes kapısını ardına kadar açtı ve yanında durup kollarını usulca salladı. Önce Pepper uçtu, beyaz kanat lekesi parlayarak. Diğerleri tek tek onu izledi, tüyleri kabarık ve ıslaktı.

Ama iki güvercin hâlâ dışarıdaydı, kenarda büzüşmüş, korkudan kıpırdayamıyorlardı. "Onları bırakamayız!" diye bağırdı oğlan. Amca Ramon başını salladı. "O zaman birlikte. Ben sola gideyim, sen sağa." Yavaşça hareket ettiler, sesleri yumuşak ve sakindi. Oğlan elini uzattı ve bir güvercin avucuna atladı. Amca Ramon diğerini kucakladı. "İyi takım çalışması," dedi gülümseyerek.

Kümesin içinde güvercinler tüneklerine yerleşti, güvende ve kuruydular. Oğlan onları saydı, dudakları sessizce kıpırdadı. "Yirmisi de burada," dedi rahatlamayla iç çekerek. Amca Ramon yüzündeki yağmuru sildi. "İyi iş çıkardın, yeğenim. Sakin kaldığın için onlar da sakin kaldı." Oğlan mavi-gri tüylerini düzelten Pepper'a baktı. "O da yardım etti," dedi. "O gerçek bir lider."

Fırtına geldiği gibi hızla geçti ve güneş ışığı kümes pencerelerinden içeri süzüldü. Amca Ramon Pepper'ın kırmızı bacak halkasını işaret etti. "Bir zamanlar böyle bir fırtınada dağlardan ta buraya, evine uçmuştu. Kurtarma güvercinleri yardıma ihtiyacı olan insanlara mesaj taşır. Cesur ve akıllıdırlar." Oğlan yavaşça başını salladı. "Ve bizim iyiliğimizi hak ediyorlar," dedi usulca.

Oğlan çantasını açtı ve küçük bir defter çıkardı. "Onlar hakkında her şeyi hatırlamak istiyorum," dedi, öğrendiklerini yazarak. Amca Ramon gülümsedi. "İstediğin zaman gelebilirsin. Güvercinler de seni hatırlayacak—iyi bir dostu asla unutmazlar." Pepper oğlanın dizine atladı ve sanki onaylıyormuş gibi guk guk etti. Oğlan yumuşak tüylerini usulca okşadı.

Güneş batarken oğlan Amca Ramon'a kümese temizlik yapmasında ve su kaplarını doldurmasında yardım etti. Güvercinler memnuniyetle guk guk ediyor, renkleri altın ışıkta parlıyordu. "Biliyor musun," dedi oğlan, "eskiden güvercinlerin sadece sıradan kuşlar olduğunu düşünürdüm. Ama onlar akıllı ve sadık. Ve her hayvan saygıyı hak eder—küçük olanlar bile." Amca Ramon başını salladı. "Bu çok güzel bir ders, küçüğüm."

Oğlan Pepper ve sürüyle vedalaştı, yakında döneceğine söz verdi. Eve dönerken fırtınayı ve takım çalışmasının her kuşu nasıl güvende tuttuğunu düşündü. Pepper'ın parlak gözlerini ve yumuşak guk guk sesini düşündü. İçi gurur ve sıcaklıkla doldu. "Kurtarma güvercinleri kahramandır," diye fısıldadı kendi kendine, yürürken gülümseyerek.

O gece oğlan defterine Pepper'ın bir resmini çizdi; kırmızı bacak halkası ve beyaz kanat lekesiyle. Şöyle yazdı: "Güvercinler akıllı, cesur ve iyidir. Yuvalarını bulurlar." Çatıların çok üstünde uçtuğunu, sürüyü güvenle kümese geri götürdüğünü ve Amca Ramon'un gülümseyerek beklediğini hayal ederek uykuya daldı.

Ertesi hafta sonu oğlan cebi tohum dolu, kalbi saygı dolu olarak çatı katına döndü. Pepper onu mutlu bir guk guk sesiyle karşıladı ve sürü eski dostlar gibi etrafında kanat çırptı. "Tekrar hoş geldin, küçüğüm," dedi Amca Ramon. "Daha fazlasını öğrenmeye hazır mısın?" Oğlan başını salladı, çilli yüzü ışıl ışıldı. Her hayvanın, biliyordu, sevgi ve saygıyı hak ettiğini.